

(Priloga Vrtecu.)

Št. 6.

Ljubljana, dne 1. junija 1905.

XIII. tečaj.

Solnce za gore gre . . .

Solnce za gore gre,
Vetrič pihlja,
Plava čez polje mrak
Izza gorâ.

Dete zaprlo je
Modre oči,
Lica smehljajo se,
V zibelki spi . . .

Tiho je, tiho vse,
Gozdič šumi,
Dete zaprlo je
Modre oči.

Spavaj, le spavaj mi,
Dete ljubó,
Saj se ozira v te
Božje oko! . . .

Semjonov.

Sv. Janez Krstnik.

Janezu Krstniku
Okna smo odprli,
Praproti zelene
Smo po tleh razstrli.

Le naj pride v sobo .
In na nji počiva,
Celo noč naj z nami
Sladke sanje sniva.

Potlej pa k Očetu
Prosit naj odide,
Da Njegova milost
Nad naš dom naj pride.

Slavko Slavič.

„Tvoja —!“

Dan prvega sv. obhajila!

Težko, skoro nestrpno ga pričakuje mladina. Kako prešteva dolge tedne in dneve, nazadnje celo ure in minute, ki morajo še preminuti do tistega trenutka, ko prvič pride nebeški prijatelj otrok v čista, mlada srca! Dan prvega sv. obhajila je dan dolgotrajnega pričakovanja, dan srečnega hrepenenja, dan nebeškega veselja za vsakega dobrega otroka.

I.

Dan prvega sv. obhajila!

Pred par dnevi je deževalo. Zato je danes prisvetilo prekrasno solnčno jutro, zato je danes vsa narava nekako praznično vesela, poživljena in pomlajena. Zlato solnce v svojem ognjenem vozu, biserne kapljice na travnih bilkah, ptičje petje v gozdu se ti zdi danes vse lepše, vse bolj svečanostno nego druge dni. Kar nehote se ti vrine misel: Glej, vse se veseli, vse se raduje danes z veselo malovaško mladino! In ko zagledaš vesele obraze dečkov in belooblečenih deklic, ki pobožno stopajo iz šole proti cerkvi; ko gledaš, kako jim radostno žaré mlade oči; ko ti ušesa omami ubrano pritrkovanje farnih zvonov: tedaj se moraš tudi ti radovati neskaljene sreče malovaških otrok; tedaj ga ni človeka, ki bi se ne mogel veseliti s presrečno mladino.

In vendar je bilo eno bitje, ki se danes ni veselilo, ki se tudi ni moglo veseliti: bila je to mlada bolnica, Hribarjeva Anica. — „Oh, kako so srečni!“

Ta bolestni glas razodeva vso žalost, vse trpljenje desetletne Hribarjeve Anice. Tudi ona je bila odločena, da pristopi letos prvič k Gospodovi mizi. Težko je že pričakovala tega presrečnega dne; veselila se ga je s svojimi mladimi tovarišicami, hrepenela je po njem z vso močjo mlade duše; pripravljala se je nanj tako pridno, tako skrbno . . .

Prišel je dolgo zaželeni dan veselja in sreče. Anica ga je dočakala, v njenem srcu je klujuvala grenka

žalost. Prav zadnje dni jo je nenadoma napadla bolezen, položila je šibko dekletce na bolniško posteljo, in mesto da bi Anica hitela danes radostna z radostnimi tovarišicami k Gospodovi mizi, je morala revica bolna ležati doma v postelji. In prav zato je bila Anica danes žalostna.

„Saj boš tudi ti srečna, Anica, le potolaži se. Ker ti ne moreš v cerkev k Jezusu, bo pa Jezus prišel k tebi. Gospod katehet so to obljubili.“

Če kdo, je gotovo čutila mati, kaj trpi njena bolna Anica. Njeno materinsko oko je bralo na bolnici, kako močno želi Anica danes biti v cerkvi; njeno srce je globoko občutilo, kaj vse danes trpi bolna hčerka. In ker je ljubila svojega otroka, kakor zna in more ljubiti le mati, zato je tolažila mlado bolnico, kakor je vedela in znala.

„Da, Jezus sam bo prišel k tebi. On te bo utolačil, bolečine ti polajšal, ker te ima rad. Le lepo ga prosi, in če bo njegova volja, te bo prav on ozdravil.“

„Ali me bo gotovo ozdravil, če ga bom prosila? Oh, kako rada bi bila zopet zdrava!“ vzdihne deklica.

„Kakor bo Jezus hotel, Anica! Če bo njegova sveta volja, da ozdraviš, boš gotovo kmalu zdrava; če ne, boš pa morala umreti, te bo pa Jezus vzel v sveta nebesa. Potem boš pa vedno pri njem, tam gori, kjer je tako lepo. Vedno boš pri Jezusu, nikdar ne boš bolna, pa pri angelčkih boš in sama boš kakor angelček lepa, pa pri Mariji boš, pa sv. Ana je tam, tvoja patrona, pa bratca Tinčka boš videla.“

„Oj, kako rada bi šla v nebesa!“

„Le lepo prosi dobrega Jezusa, pa ti bo dal, kar je za-te najboljšo. — Sedaj se pa malo pripravi na izpoved, hčerka moja, s sv. obhajilom bodo kmalu tukaj. Jaz bom še malo pripravila sobo; potem bom pa ves čas pri tebi.“

Anica je utihnila. Mirno je ležala na potselji, ko je začula glas zvona, ki je naznanjal dele sv. maše, ji je pa vselej prikipel iz prsi globok vzdih.

Mati so pripravljali sobo za dostojen sprejem nebeškega Gosta. Semtertja so se ozrli na trpečega otroka, in v očesih jim je zaigrala grenka solza. Ljubili

so Anico. Katera mati pač ne ljubi svojega otroka? In Anica, njih veselje, njih radost, ta Anica naj jim umrje? ... Zares, težek udarec za rahločutno materino srce!

II.

Sv. opravilo je bilo končano.

Še enkrat je zapet veliki zvon. S svojim resnim glasom je naznanil otrokom, da gre Gospod sam obiskat *eno izmed svojih ovčic*, da ji prinese tolažbe v boleznih, da ji pomaga v zadnjem boju, da jo popelje s sabo v večno veselje.

Iz cerkve je stopil kratek izprevod: duhovnik z Najsvetejšim, cerkvenik z zvončkom, za njima pa presrečne prvoobhajanke, tovarišice bolne Anice. V rokah prižgane sveče, v srcih pa goreča molitev za bolno Anico. Ganljiv je bil ta prizor. Zastonj se trudi pero še tako slavnega pisatelja, da bi opisal tak prizor, zastonj izgublja za tako popisovanje govornik svoje besede, zastonj. Tak prizor treba gledati z lastnimi očmi ter z živo in preprosto vero v srcu. In kar je v tem prizoru najlepše, to je vrsta nedolžnih, belooblečenih deklic, ki glasno molijo božjo pričujočnost nebeškega Jagnjeta. To je prizor za nebesa! Ko sem gledal to trumico, ta prizor, tedaj se mi je zazdelo, da vidim nebeško Jagnje obdano s spremstvom tistih čistih duš, ki ga spremljajo po nebesih, kamorkoli gre; tedaj se mi je zdelo, da hoče Jezus pokazati nam zemljanom samo žarček svoje nebeške slave.

Pri Hribarju gredo v hišo. Anica opravi najprvo sv. izpoved.

Lepa je bila po opravljeni izpovedi njena duša, lepa kakor jasen solnčni dan. Anica je dobro vedela, da tisti, ki ima priti v njeno srce, ljubi le čista srca, da sovraži vsako, tudi najmanjšo smet. Zato je skrbno pregledala vse koticke svojega srca in vse, kar bi žalilo nebeškega Gosta; vse je skesano in zaupno povedala izpovedniku. In ko je izpovednik molil nad njo besede: „Jaz te odvežem“ ... tedaj je gotovo tudi dobri Jezus pritrdil njegovim besedam. Saj je pač On najbolj poznal njeno ljubeče srce, saj je videl njeno globoko kesanje. V čisto dušo je prišel Jezus.

„Tvoja sem, o Jezus!“

Š temi besedami je sprejela nebeškega Zdravnika v svoje srce. „Tvoja sem“, je molila njena duša, „tvoja sem, o Gospod, stori s svojo služabnico, kar hočeš. Rada imam ata, rada imam mamo, rada bi še živela, da bi jima mogla kaj pomagati; a če to ni tvoja volja, rada umrjem, rada grem k tebi, rada, rada“ ...

Ljudje, ki so prišli po blagoslov, so odšli na svoje domove. Tudi njene tovarišice so odhitele k ljubljenim roditeljem. Gospod katehet so se pomudili nekaj časa pri pridni učenki, tolažili so starše in bolnico, a tudi so morali zapustiti hišo: opravljeni so jih klicali drugam. Svoje Anice pa ni zapustil ljubi Jezus. Pri njej je ostal podnevu in ponoči; tolažil jo je v bolezni in pripravljal jo boljinbolj za-se.

Anica je ležala mirno na bolniški postelji; nič več ni tožila, nič več ni vzdihovala. Dobila je, kar je želela; dobila je prvič v svoje srce Jezusa in z Jezusom mir, srečo in veselje tudi v bolezni. Njena duša je molila zahvalo nebeškemu Gostu, njene ustnice pa so semtertja zašepetale: „Tvoja sem, Jezus, tvoja.“ ...

III.

Dva dni pozneje. — — — —

Na vrata Hribarjeve hiše je potrkala smrt.

Anica je ležala v nezavesti; težko dihala, težko izgovarjala posamezne, nerazumljive besede. Prav tedaj je bojevala zadnji boj, boj med življenjem in smrtjo. Njeno šibko telesce je trepetalo, srce je bilo vedno počasneje, smrtni pot je oblival njeno čelo. Treba le še rahle sapice, in ugasnila bo borna lučka življenja; Anica bo prestala boj, in njena duša bo odhitela za večno v rajske višave.

Ob postelji klečita in molita oče in mati. Huda žalost jima trga srce. Rada imata Anico, edinega otroka, edin zaklad, katerega bosta morala pravkar izgubiti. Že sta darovala Bogu enega otroka, a Bog zahteva že drug dar: imeti hoče še Anico. Kje naj najdeta tolažbe v žalosti, kje moči, da bosta zadovoljno darovala Bogu drugi dar, drugega otroka? Edino v molitvi. ...

„Oče naš!... zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji...“

Gotovo še nikdar nista tako živo občutila, kaj vse izgovarjata v besedah: „Zgodi se tvoja volja...“ kakor ravno danes.

„Oče, veliko zahtevaš od naju, vzeti nama hočeš Anico. Zgodi se tvoja volja; ti boš vzel nama otroka in boš dal nama moči, da bova prenesla ta težki udarec. Le vzemi jo, tvoja je, tebi jo izročava, kakor sva jo dobila od tebe. Ti jo hočeš imeti, ker jo ljubiš, ker ji želiš prave, večne sreče.“ ...

Tako vdana v voljo pravičnega nebeškega Očeta mirno pričakujeta udarca, ki bo v kratkem ranil očetovo in materino srce; mirno pričakujeta, da poseže smrt s svojo koščeno roko tja na posteljo, kjer leži njima tako draga Anica, da uniči njeno mlado življenje. Mati briše hčerki potno čelo, oče pa nepremično kleči ob postelji svojega otroka. Rad bi pomagal mladi bolnici, rad bi trpel zanjo vse bolečine, a ne more...

„Oče, reši jo trpljenja, reši jo!“ To je zadnja prošnja roditeljev.

Solnce je šlo počivat za gore. Cvetke po travnikih in poljih zapirajo pisane glavice in se pripravljajo na tiho, nočno spanje; na večernem nebu prižigajo nebeški krilatci prve lučce: črna noč zagrinja zemljo v svoje žametasto krilo.

Takrat namigne Bog svojemu poslancu, angelu, ki ga je odločil Anici v varstvo. Angel se prikloni pred božjim prestolom, razprostre urna krila in zleti na zemljo. Ustavi se ob postelji bolne Anice, nemo namigne koščeni smrti, naj ugasne lučko Aničinega življenja. Zadnjič odpre deklica oči, kakor bi se hotela posloviti od očeta in matere, zadnjič zatrepče njeno telesce, ko smrt pihne vanjo svojo strupeno sapo, zadnjič zašepeče še rahli: „Tvoja — “ in ... in Anica blaženo zaspi! Krog usten ji zaigra sladek nasmehljaj. Nebeški angel se pa nagne na posteljo, da stori, kar mu je naročeno, da vzame s sabo to ugaslo lučko in jo zopet užge pred božjim prestolom, da ponese s sabo to usahlo cvetko in jo zopet vsadi v božjem vrtu v nebesih, kjer bo cvetela vekomaj. ... Končan

je smrtni boj. Tam na postelji leži blede trupelce mrzle Anice, ob postelji pa si brišeta solze oče in mati. O ne jokajta, ne žalujta, pomislita, kako srečna je vajina hčerka! Tisti rajski nasmehljaj vama govori dovolj glasno: „Ata, mama, vaša hčerka je neizmerno srečna v nebeškem veselju.“

„Tvoja —!“

IV.

Drugo jutro so farni zvonovi zapeli Hribarjevi Anici v zadnji pozdrav. Anico so položili na mrtvaški oder. Tako lepa Anica ni bila še nikdar kakor takrat, ko je ležala na mrtvaškem odru. Oblečena v belo obleko, prav v tisto, v kateri bi bila zdrava pristopila k Gospodovi mizi. Bel venček se ji vije po rumenkastih laseh in priča vsem, ki jo prihajajo kropit, da je Anica postala večna nevestica nebeškega Jagnjeta; njena bela obleka pa govori vsakemu, da je Anica v cvetju ljubke nedolžnosti zapustila svet. Ob odru gore voščene sveče. Sredi cvetja pa mirno, kot angelček miru, spava naša Anica kakor v krasnem vrtu, kot ovenela cvetka sredi duhtečih rož, kot ugasla lučka sredi gorečih sveč. A tisti blaženi nasmehljaj priča, da Anica ni ovenela cvetka, ne ugasla lučka, da se sedaj razcvita v lepšem življenju gori na nebeških livadah. Med tistimi, ki so prihajali kropit umrlo Anico, sem bil tudi jaz. Dobro sem poznal blago deklico. Ko sem jo gledal mrtvo na mrtvaškem odru, tedaj sem jel premišljevati, zakaj je Bog vzel k sebi tako pridno Anico, a nisem dobil pravega odgovora.

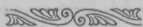
Dobil sem ga pa pozneje v knjigi vseh knjig, v sv. pismu, kjer sama modrost božja govori o smrti nedolžnega človeka takole: „Pobran je bil, da ni hudobija popačila njegovega uma ali da ni hinavščina preslepila njegove duše. Zakaj mik ničemurnosti zatemni dobro, in nestanovitne želje spačijo nedolžno srce. Zgodaj je končal, pa je izpolnil veliko let; zakaj njegova duša je Bogu dopadla, zato je hitel, da jo vzame izmed hudobij.“

Da, Anica, Bogu je bila vseč tvoja angelska duša, zato te je vzel k sebi v cvetu nedolžnosti. Ker si bila čista kot limbar v cvetličnem vrtu, zato te je hotel

imeti pri sebi; ker te je ljubil, zato je hotel, da cveteš v svoji nedolžnosti gori nad zvezdami, kjer ne brije več strupena sapa strasti, kjer tvoje nedolžnosti ne more zamoriti nobena pogubna slana.

Srečna Anica! „Tvoja na veke!“

I. E. Bogumil.

Tomazkovi dve.

I.

„Ljubi ga Slevca, ali si tudi ti tukaj?“

„Kje pa ni Slevca, kjer je ovčja kupčija?“

Tako sta se pozdravila doli pri malo-grajskem mlinu Glinarjev oče in Slevce, gospodar izpod Grintovcev. Tržni dan je bil, in precejšna ovčja kupčija se je razvila. Gorjanci so privedli mnoga meke- in beketajočega blaga.

„Bêêêê ... mêêêê ... bééé ...“ se je čulo vseppek. Kaj čuda! Ločili so se tu mati in deca, jagnjiči in ovčice, bratci in sestrice, tovariši in tovarišice — za vedno.

Precej glasno sta morala torej govoriti Glinarjev in Slevčev oče, da sta se razumela v tem šumu.

„Ravno prav si prišel, Glinar! Glej to-le imam še; ravno prav za-te bo“, pokazal je stari Slevce na zadnjo ovco z jagnjičem. Drugo je bilo že vse prodano.

„E, saj veš, jaz sam nisem za tako drobno kupčijo, — toda ta-le“, in pokazali so na svojega desetletnega Tomažka, „ta-le mi ni odlegel, dokler se nisem vdal.“

„Prav je, da mu narediš kako veselje; bo pa toliko rajši in skrbneje pasel“, je napeljeval Slevce vodo na Tomažev mlin.

„No, saj vse ne pojde iz mojega; ima že tudi sam nekaj drobiža: nekaj od gospoda, ki jim streže pri službi božji, nekaj od tete, nekaj pa še od birme,

in zadnjič mu je tudi mesar stisnil nekaj v roko, ko mu je pomagal odganjati tele. Nekaj bo moral pa le oče priložiti. Koliko pa meniš za tisto malo? Kaj pa je?

„Ovčica je.“

„To je prav, koštruna bi ne maral. Ta nemarnost se zaletava in buta, da ni človek nikoli varen. Veš, lanski bi mi bil skoraj križec izpahnil. Ležal sem na trati pod hruško in sem pihal tobak, morda sem tudi kaj pokimaval, pa se mi spak zaleti odzadaj v hrbet, da je kar poknilo v meni. Nikoli več ne bo koštruna pri hiši, tako sem dejal tedaj, in ga tudi ne bo ne, dokler bo imel stari Glinar kaj pravice pri hiši. No, koliko bo tisto le?“

„Veš, ti ljubi moj prijatelj, male same ne prodam. Vzemi oboje, pa je! Ali naj se ubijam potem s samo to ovco tja gor v Sleva in poslušam to večno beketanje?“

„Kaj mi pa bo oboje? To-le malo bi kupil za fanta, da mi da mir in da se s čem kratkočasi na paši in da priredi kako dvojačo na jesen.“

„Kaj mi bo? Ti si pa pravi. Kaj mi bo? vprašaj. Komu je pa bolj treba ovce kot tebi. Noč in dan, poleti in pozimi, ob dežju in mrazu vozariš po svetu. Saj moraš strepetati tam spredaj na vozu, ako nisi dobro obut in oblečen. To dvoje pa ostrižeš trikrat do jeseni in imaš volne dovolj za dobre rokavice, močan jopič in še nekaj parov gorkih nogavic — in še vprašaj, kaj mi bo ovca?“

„Lej, lej, kako je pa skrben zame in kako ve, kaj mi je treba! No, ker si tak, pa narediva! Koliko bo oboje?“

„Koliko bo, koliko bo? Kaj bi rekel? Petero takega-le sem prodal že danes. Ovce po dvajset kron, male po šest, tako sem prodajal.“

„Tako? — Ej, drago je, drago. Ko sem jih kupoval zase pred tridesetimi leti, sem dobil tako-le malo za trideset grošev, ovco pa za pet goldinarjev, kakršno sem si hotel izbrati. Ne vem, če bo kaj? Ti si preslan!“

„No, saj ne rečem, da bi moral tudi ti toliko dati. Pravim le: po toliko sem jih prodajal danes. Koliko bi pa ti dal za oboje?“

„Ne vem, kako bi rekel, da bi bilo prav? Tako-le, za veliko bi dal dvanajst kron, za malo pa štiri“, so rekli Glinarjev oče in potegnili iz notranjega žepa precejšno listnico, iz katere so varno potegnili nov deset-kronski bankovec. Ker so pa iskali še drug srebrn denar v posebnem mošnjičku, so stisnili konec bankovca med ustnice, da se jim je kot bandero obesil po bradi. Ko zberó ves denar v roko, ga pomole Slevcu: „Na, dosti imaš, kar vzemi! Pošteno je plačana ta drobnjav.“

„Ne bodi čuden! Saj si bil vendar včasih človek, da se je dalo govoriti s teboj.“

„Spravi, pa je!“

„Tega pa res ne spravim. No, eno ti bom pa le povedal, Glinar, če me boš ubogal. Boš videl, da bo prav. Viš, tako-le! Prijatelja sva. Eno in drugo sva že pregnala. Kupčijo sem danes že napravil; resni kupci se razhajajo; in samo s temle se ne bom ubijal domov v breg in kamen. No, če boš ubogal, Glivar, bom rekel eno. Četudi ne bom imel prav nič prireje, jo boš imel pa ti. Rajši dam pod nič, da le nimam sitnosti na poti. Ubogaj me, Glinar; ali me boš ubogal?“

„Bom videl.“

„Dvajset kron boš dal za oboje, zato ker si ti. Nihče drug jih ne dobi za toliko, samo ti. No, ubogaj, pa udari!“

Udarila sta, in kupčija je bila skljunjena.

„Na fant, zdaj pa le primi, sta že vaši!“ reko Slevčev oče in pomole motvozec Tomažku.

Tomažek, ki je pri kupčiji stal kot nem, pogledaval zdaj v svojega, zdaj Slevčega očeta in ni vedel, kako se bo vendar izteklo, prime zdaj vesel za motvozec. Izpreleti ga vesela misel: „Sta že naši!“ Zato ljubko poboža ovco in ovčko. Spomni se pa tudi precej, da so mu zatlačili mati doma dobršen kos kruha v malho, češ, boš lože spravil živalco domov. „Toda glej, da ga sam ne podrobiš poprej!“ Tako so pridejali mati. Pa ga ni, še na misel mu ni prišel. Imel je namreč jagnjičkov polno glavo.

Precej so bili prijatelji, ko je začel ov cama drobiti kruha in radi sta šli za njim. Možaka sta še nekaj na-

kupila, potem so jo pa udarili skupaj proti domu. Toda gori konec mesta so se morali ločiti.

„Ej, veš kaj, saj se vidi va malokedaj, stopiva noter k Petriču na en požirek. Vidiš, taka-le pot, ko je moja, človeka zdel a.“ In stopila sta v hišo, deček z ovcama je pa ostal zunaj.

„Na, nesi, dekle, to štruco venkaj fantu in mu reci, naj gre z živaljo kar proti domu.“

Tomažek je šel ljubko kramljaje s svojo živinico naprej, pa tudi moža se nista dolgo mudila, spomladi je doma dela čez glavo. Čez pol ure sta bila zopet pred hišo, kjer sta si segla v roke in se ločila.

„Bog ti daj srečo pri živali!“

„Tebi pa pri denarju!“

In sta šla vsak na drugo stran.

II.

Pa sta res imela srečo stari in mladi Glinar pri svojem ovčjem blagu. Tomažkova roka je bila odprta poslej le ovčicama. Ne telica, ne telek, nihče ni več dobil kaj prida iz njegove roke. Tudi je odslej za en dan prej bilo po eni peki kruha, in bolj pogosto so mati pripomnili očetu: „Soli bo treba!“

Sicer je pasel Tomažek na skupnem pašniku, toda pasel je najrajši zase. Bal se je večjih, porednih pastirjev; imel je pa tudi s svojima ovcama zabave vedno dovolj. Pasli sta se vedno okrog njega, ali pa obirali mladovje na grmovju. Ko sta se napasli, sta pa pri tekli k Tomažku, da ji je božal in gladil. Ako se je vlegel Tomažek, sta legli tudi ovci k njemu in sta kaj radi položili svoji glavici k njegovi, da so vsi trije skupaj dremali in na lahko dihali.

Pa tudi ponagajal je rad Tomažek svojima tovarišicama. Skril se je včasih za grm, vlegel se in se delal, da spi. „Bêêêê ... bêêêê ... bééé ...“ ste ga iskali, Tomažek se pa ni ganil. Vendar sta ga našli. Kako sta bili veseli! Vsega sta ovohali: po laseh, pri ušesih, pri nosu in okrog ust, po rokah, po žepih. Zadišalo jima je. Kruh in sol! Tam sta se ustavili. Dolgo sta se trudili, pa sta le prišli do svojih slaščic.

STANDARD

STANDARD

Skoro vsak dan je bilo tako. Prijetno je bilo Tomažku, prijetno ovčicama. Toda enkrat se jim je pa le nakretilo nekaj, kar je spravilo vse tri v zadrego in strah. —

Na večer je že bilo, in bližal se je čas, da bo treba gnati domov, ko se poigra Tomažek še enkrat skrivalnice s svojima ovčama. Ko takisto tiho kakor mrtev leži za grmovjem in se vselej zasmehlja, kadar zasliši izdaleč: bēêêê . . . , čuje naenkrat: „Tomažek, Tomažek! Krave imaš v Pristavškovem zelniku. Teci! — Lēti!“

„Ta bo pa huda!“ si je mislil Tomažek. Naenkrat je bil pokonci in je tekel, kolikor so mu dale hlačke. Vedel je, da krave niso kaj prida za obiranje zelja in pese, in Pristavškova Mica je hudega jezika.

Vse je še srečno otel Tomažek: zelnik prevelike škode, sebe pa Micikinega jezika. Toda krave, v strahu vsled nenadnega napada, niso krenile več na pašnik, ampak proti domu. No, pa saj je bil že tudi večer.

„Kje imaš pa ovci?“ se oglase oče, ko prižene Tomažek samo govedo domov.

Tomažek je bil v zadregi. Čisto resnico povedati mu ni kazalo; lagati se pa tudi ni upal.

„Krave so mi ušle, ovci sta pa ostali na paši“, se je izmuzal Tomažek iz zagate.

„Precej po nje! Ali ne vidiš, da je noč tukaj? In v kak zelnik naj zaideta! Moral je. Nič ni kazalo drugače.“ Z obilnim grmovjem zarastli pašnik je bil prazen. Le tuintam so se poznali še dobro sledovi doigrane pastirske igre. Mrak je legal na zemljo. Tomažku ni bilo kaj prijetno pri srcu. Dozdevalo se mu je, da gleda iz tega in onega grma strah nanj. Ih-teč hiti do kraja, kjer je slutil, da dobi ovčici.

Ni jih bilo tam. Ovčici sta pač tedaj, ko je zbežal Tomažek za kravami, iskali svojega pastirčka in beketali, toda zaman. Prišli sta precej daleč od prejšnjega mesta. Ker pa le nista mogli najti Tomažka, sta legli v visoko travo, češ, bo že prišel, saj drugekrati tudi, če ga ne moreva najti. Toda topot ga pa ni bilo. Nekaj časa sta živalci mirno prežvekovali, toda nič in nič . . . Tema je nastajala, Tomažka pa od nikoder. „Bēêêê!“ Nič —

„Bêêêê!“ Nič. — „Béééé!“ Zopet nič. Pa sta položili glavicí skupaj na zemljo v travo in naprej čakali.

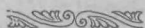
Tomažka je zaskrbelo: „Kam ste zašli? Ali ji je kdo odpeljal? Ukradel? Kaj bo doma z menoj?“

„Baca, baca!“ najprej prav tiho, toda vedno glasneje je klical ihtel in jokaj. — — „Baca, baca! Backa! lhè, ihih.“ — „Bêêêê . . .“ „Baca!“ „Bêêêê . . .“ Ljubši kot najlepša godba mu je bil zdaj ta ovčji „bêêê.“ „Ji že imam, ji že imam.“ Hipoma je bil pri njiju. „O, ti reva! O, ti revica ti!“ božal je staro in mlado. „Zdaj pa le domov!“

Igrali so se pozneje pač tudi še, toda tako brezskrbno nikdar več, da bi pozabil pri tem Tomažek na krave. Čas je urno potekal, in kmalu se je približal semenj sv. Terezije v mestu. Takrat je bila največja kupčija za dorejeno drobnico. Tudi Glinarjev oče in Tomažek sta bila tisti dan pri malograjskem mlinu s svojima ovčama. Lahko in dobro sta prodala rejeno blago. Končno stopita še nekoliko po semnju, da vidi, kako je drugje in po čem? „Lejga Slevca, ali si zopet tukaj?“ „I seveda. Ali ne veš, kjer je koštrun, je tudi Slevce blizu.“

„Ravno sedaj sem prodal tisto tvoje dvoje. Dobro kupčijo sva naredila s fantom.“ „Saj sem vedel. Kajne, bova pa na spomlad spet udarila.“ „Bova, če Bog da!“

Ferdinand Gregorec.

Na poljani.

Vetrec - nagajivec
Čez poljano veje
In čebelici se
Škodoželjno smeje,
Ker medú ne more
V cvetnih čašah brati
In vrniti z njim se
K domu, v panj bogati.

„Nehaj, nagajivec,
Prav lepo te prosim,
Da za zimo hrane
Sladke si nanosim!“

Vse zastonj! Še hujše
Nagajivec piha,
Da zeleni gozdič
Maje se in vzdihja.
Cvetke drobnoliste
Pa se veselijo:
Oj, nerade menda
Drugim strd delijo.
In zato kramljajo,
Kot bi pesmi pele,
In se nam smehljajo,
Kot zlato bi štele . . .

Semjonov.

Rešitev naloge v štev. 5.

M i z a
k a š a
g o r a
d u r i
ž a b a
d o t a
r a m a

Prav so rešili: Furlan Maks in Vitežnik Fr., učenca III. razr. v Ljubljani; Cof Zora, učenka III. raz. v Kranju; Aleš Fani, Černe Lenčka in Vilfan Tončka, samostanske gojenke v Šmihelu pri Novem mestu; Vidic Milan, učenec III. razreda okoliške šole, Celje; Trobej Cilka, Kos Franca, Sredenšek Marica, Vihar Malika, Jurko Pavla, Trobej Jožek in Slavko, Sredenšek Ivan, Voh Fr., Koren Fr., Solak Fr. in Jezernik Boltek, učenci in učenke v Št. Ilju pri Velenju; Zartl Lojzika, Vrtnjak Micika, Šantl Micika, Bratina Micika in Isek Mici, Ostrc Anica, Jondl Tilčka in Slekovec Lojzika, Budja Micka, Kosi Ottilija in Rožman Pepika, učenke V. razreda pri Sv. Križu na murskem polju; Kranjc Zora in Slavko, učenca pri Sv. Barbari pri Mariboru; Mirnik Fr., dijak, Mirnik Alojzij in Lipovšek Miha, učenca V. razreda v Celju; Marinko Josip, dijak, Bobnar Alojzija, učenka III. razreda v Škofji Loki; Marinko Josip, Bobnar Alojzija, učenka V. razr. v Novem mestu; Marinko Amalija, učenka V. razr. v Šmihelu; Pipuš Slavica in Supanec Malči, učenki II. slov. razr. pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Picelj Franc, učenec IV. razr. v Novem mestu; Čander Veko v Celju; Čander Davo, učenec v Zibiku pri Celju; Springer Bogomir, učenec v Novem mestu; Marin Ljubica, Povalej Milka, Boc Danica, Lešnik Elza, učenke II. slov. razreda pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Kogovšek Jakob v Dravljah; Vorschitz Marija, Požar Anica, Confidenti Marija, gojenke na učiteljskišču pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Bele Jožef, Ferlič, Janežič, Kaftan, Plavec, Smola J., Sušnik Al., učenci v Novem mestu; Černjavic Jožef in Kolarič Franc, učenca IV. razreda., Čuk Andrej, Polanič Jakob, Stampar Jožef, Hauptmann Ign., Rantaša Alojzij, Jures Alojzij, Žnidarič Alojzij, Slavčič Jožef in Kosi Alojzij, učenci V. razreda pri Sv. Križu na murskem polju; Welt Marija, Belec Alojzija, Kukulj Terezija, učenke V. razr. Franc-Joževe dekliske šole v Ljutomeru; Bolko Janez, Dobnik Tone, France Alojzij, Franc in Valentin, Korošec Franc, Grobner Treziška, Kovčnik Frančka, Praprotnik Treziška, Robida Zalika, Sedminek Micika in Švajger Micika, učenki in učenke II. razr. v Letušu; Jereb Franica, Podpečan Malči, Mešek Fanči, Gobec Marta in R., Velnar Mici, Živko Ljubica, Štanečič Tilka, učit. kandidatnje pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Podgorelec Marica, Povh Anica, Plaskan Irma, Smeh Zvezdana, učenke pripravnice v zavodu čč. šolskih sester v Mariboru; Sluga Pavla, učenka II. razreda v Braslovčah; Draksler Iv., Kaliger Malči, Mauer Mimica, Rihtaršič Lojzika, Mali Angelca, Drole Marička, Kamnar Mici, Papler Mar., Merhar Iv., Erjavec Amalija, učenke mešč. šole v Škofji Loki; Scheligo Irma in Vorschitz Mar., stud. paed. v Mariboru; Trtnik Alma, učenka V. razr., Pogačar Franica, Okorn Regina, Furlan Lojzika, Gröbner Klotilda, Lončar Pavla, Zupan Danica, Mirelj Ang., Luschützky Julija, Svetličar Poldka, Arh Ivanka, Opresnik Mar., Vrhunc in Mlakar Franica, Sorko Anica, Kotnik Mar., Kralj Albina, Zupančič Francka, Tome Mar., Cerar Tončka, Bulc Mici, Žužek Roza, Smolnikar Ana, Sajovic Micka, Kromar Julči, Vajde Regina, Cerar Mar., Jager Pepca, učenke VIII. razr. v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani; Kunšt Mici, učenka V. razr. v Št. Pavlu pri Preboldu; Lorber Betka, Princ Micka, Hamer Katka, Rozman Micka, učenke V. raz. pri Sv. Ilju v Slov. goricah; Piric Anica in Stanka, učenki III. razreda v Borovnici; Mali Minka, Jeršek Mici in Ivanka, učenke zunanje uršulinske šole v Škofji Loki; Picelj Ivan, prvošolec v Novem mestu; Vrančič Metoda, Petelin Mar., Orešek Ivana, Šliber Emilija, učenke notranje uršulinske meščanske šole v Ljubljani; Moric Adolf, učenec v Št. Petru pod Sv. gorami; Močilnik Rok, učenec v Tunelski šoli pri Pliberku; Jurjevčič Minka, Konšek Micika, Lokar Ivanka, Meršnik Mimica, Šarc Anica, Zorman Gabrijela, učenke I. mešč. razreda vnanje šole pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Tramte Minka, učenka III. razr., Jalen Ivanka, Kmet Minka, Klofutar Dora, Draksler Ivanka, Kralj Lizi, Kalinger Malči, Mikuš Anica, Mali Angela, Mayr Anica, Pavlin Tinca, Kramer Olga, Debelak Minka, Rant Mici, učenke II. razr., in Mauer Mimica, učenke I. razr. v meščanski šoli uršul. samostana v Škofji Loki; Vrhovec Anton, učenec III. razreda v Ljubljani.